Газета Верховної Ради України

Голос України

№ 15 (2262) ▪ Четвер, 27 січня 2000 року ▪ Ціна договірна

Влада–радам!

Через відключення електроенергії в суцільну темряву поринають міста і села країни

■ 1790 р. Народився Петро Гулак-Артемовський, український письменник.
■ 1839 р. Народився Павло Чубинський, український історик, фольклорист, етнограф, поет, автор гімну «Ще не вмерла Україна».
■ 1860 р. Вийшов друком повний «Кобзар» Тараса Шевченка.
■ 1891 р. Народився Павло Тичина, один з найвидатніших ліриків XX століття.
■ 1911 р. Народився Іван Гончар, скульптор, народознавець.

27 січня

Голова важить п'ять комітетів

У більшості — два пакети кандидатур

Після консультацій в 11 фракціях у списку кандидатів на посаду Голови Верховної Ради України залишилося двоє: заступник голови парламенту Віктор Медведчук та екс-голова ВР Іван Плющ. Як повідомив після засідання координаційної ради парламентської більшості, яке відбулося за зачиненими дверима, її координатор Леонід Кравчук, сформувалося два пакети кандидатів на посади керівництва ВР. Перший — Віктор Медведчук, СДПУ (о) (на пост голови), Степан Гавриш, «Відродження регіонів» (на пост першого заступника) і Юрій Костенко, УНР (на пост заступника). Другий —відповідно Іван Плющ (НДП), Юрій Костенко і Віктор Медведчук. Голосування пакетом означає, що депутати визначатимуться одночасно щодо кандидатів на голову парламенту та його заступників.

За підсумками обговорення у депутатських фракціях і групах обидва кандидати на голову парламенту набрали фактично однакову кількість голосів.

(Закінчення на 2-й стор.).

Струмом вдарить по кишені

З 1 лютого ц. р. у столиці, як і в усій Україні, запроваджують нові розцінки на електроенергію. Як повідомили в АК «Київенерго», тарифи збільшені на 20% ПДВ згідно із Законом «Про внесення змін до Закону України «Про податок на додану вартість», а також постановою Національної комісії з регулювання електроенергетики.

Отже, мешканці квартир, обладнаних електроплитами, платитимуть 12 коп. за кВт/год, газовими плитами — 15,6 коп. за кВт/год. Як зазначили в центрі громадських зв'язків «Київенерго», перерахунки платежів за спожиту електроенергію (за 1999 рік) не проводитимуться.

Чи поліпшить цей захід кризову ситуацію з неплатежами, сказати важко. Адже третина населення не розраховується за спожиту електроенергію. Втім, як і переважна більшість підприємств Києва. Нині загальний борг лише столиці становить близько 300 млн. грн.

А в державі ця сума сягає 26,7 млрд. грн.

БЛУДНИЙ СИН З ЧУЖОЇ ВОЛІ

Сусідська дівчина, яка принесла батькові обід на лісосіку, застерегла Андрія: «Додому не повертайся, бо за твоїми приїхали з Рави-Руської — забирають у Сибір». Та хлопчина все-таки метнувся до села. Однак лише побачив здалека сани, на яких його батьків з наймолодшим братиком Павлом вивозили з села. Енкаведисти так спішно то все робили, що забули й про Дмитрика, ще одного брата, який уже ходив до школи. Удвох хлопці й подалися через два дні зі свого Карова через кордон, на польський бік, до батькових родичів. Через ліс, під покровом ночі, ризикуючи потрапити під кулі прикордонників. Стояла пізня осінь сорок четвертого року.

(Закінчення на 5-й стор.).

На знімку: Андрій Ментух (ліворуч) під час відкриття своєї персональної виставки з відомим письменником-шістдесятником Євгеном Сверстюком.

Фото Юрія ВЕНГЕРЕША.

 Офіційно

Що їм наші проблеми?

Уряд України має намір до кінця поточного тижня завершити роботу над проектом державного бюджету України на 2000 рік у повторному читанні, затвердити його на засіданні Кабінету Міністрів 31 січня і подати у Верховну Раду, повідомив журналістам перший віце-прем'єр-міністр Юрій Єхануров. Уряд розраховує, що Верховна Рада остаточно затвердить бюджет до 15 лютого. Він, як і раніше, грунтується на наявній законодавчій базі.

Ю. Єхануров також сказав, що особливо активна робота над держбюджетом-2000 нині провадиться з регіонами, бо саме регіони були одними з тих, хто виступив проти ухвалення бюджету під час парламентських слухань 12 січня. Він нагадав, що під час переговорів з місією МВФ минулого тижня бюджет залишався головним питанням: «Щодо нього відбувалися дуже напружені переговори».

 Трагедія

Вугілля вбило шахтарів-любителів

Дві жінки і двоє юнаків загинули на породному відвалі шахти «Північна» у місті Сніжне Донецької області. Трагедія сталася внаслідок зсуву породи, що поховав живцем людей, які збирали тут вугілля. Підняті по тривозі бійці підрозділу гірничорятувальної служби відкопали тіла загиблих і дістали з-під завалу ще одного потерпілого, котрий із травмами доставлений у лікарню. Нещасні випадки на породних відвалах останнім часом почастішали, оскільки за відсутності вугілля мешканці шахтарського краю змушені із ризиком для життя збирати його самотужки.

! У номер

Співдружності не дадуть розвалитися

Можна лише порадіти, що у саміту СНД з «висунення» президентами Співдружності в Президенти Росії Володимира Путіна не було генеральної репетиції в Ялті. Адже таке шоу на сміх усій Європі й урозріз із міжнародними поняттями про етику мали намір провести напередодні президентських виборів в Україні. Якщо коротко, Путін отримав бажане благословіння від стовпів СНД. Ще одним досягненням зустрічі на найвищому рівні стало схвалення Співдружністю війни Росії у Чечні.

(Закінчення на 4-й стор.).

ПАРЄ виставляє оцінки з демократії

Комітет міністрів Ради Європи стежить за розвитком ситуації в Україні і за потреби в рамках Венеціанської комісії надасть експертну допомогу з питання щодо конституційності указу про проведення референдуму. Про це заявив діючий голова Комітету міністрів РЄ міністр закордонних справ Ірландії Девід Ендрюс. Він також привітав пропозицію польського парламентарія Тадеуша Івінського про доцільність запрошення на одне із засідань асамблеї Президента України Леоніда Кучми.

(Закінчення на 4-й стор.).

■ *У південних областях України через складні погодні умови залишаються без енергопостачання 84 населені пункти.*

■ *Унаслідок аварії на трасі теплоцентралі без тепла у 27-градусний мороз залишилася половина міста Шостки на Сумщині.*

■ *Тривають пошуки кримського метеоролога, який 19 січня пішов на метеостанцію (між Феодосією і Алуштою) і досі не повернувся.*

P. S.

Третина населення України не розраховується за спожиту електроенергію

У номер

Київ

Встигли немало

За даними секретаріату Верховної Ради України, за 45 днів пленарної роботи четвертої сесії парламенту, яка завершилася 21 січня, розглянуто та прийнято рішення стосовно 549 проектів законів. Із них прийнято в цілому 142 закони, у першому чи другому читаннях — 74, відхилено чи повернуто на доопрацювання — 333. Найбільше законів, прийнятих парламентом, підготовлено на розгляд комітетами з питань фінансів та банківської діяльності — 19, з питань економічної політики, управління народним господарством, власності та інвестицій — 16, з питань національної безпеки і оборони — 15. Підписані і набрали чинності 94 закони.

Із розглянутих законопроектів 43 було подано Президентом України, 219 — Кабінетом Міністрів, 280 — народними депутатами, сім — Національним банком. Із 29 законопроектів, які Президент України визначив як невідкладні, 10 прийнято в першому та наступних читаннях, чотири направлено на доопрацювання, 13 відкликано і відхилено, два враховано в інших законопроектах. За час роботи сесії повторно розглянуто 45 законів, повернутих із пропозиціями Президента. Щодо двох із них подолано вето.

Загалом з початку роботи парламенту XIV скликання відбулося 324 пленарних засідання, на яких розглянуто 1505 питань, прийнято в цілому 476 законів, у тому числі ратифіковано 112 міжнародних угод, 851 постанову ВР, відбулося вісім днів уряду, направлено 1186 депутатських запитів.

Для нетямущих — меморандум

У п'ятницю Кабінет Міністрів України оприлюднить економічний меморандум, у якому пояснить своє бачення проекту держбюджету-2000 і заходів, що їх пропонує уряд парламентові. За словами першого віце-прем'єр-міністра Юрія Єханурова, економічний меморандум — «це документ для політиків, документ, який може прочитати людина, котра не є експертом у фінансовій справі».

Кажучи про форму подання нових законопроектів уряду в меморандумі, перший віце-прем'єр повідомив: «Буде так написано: за умови ухвалення цього проекту ми закриваємо всі борги з пенсій, всі борги із зарплати, у соціальній сфері. І так далі».

Фотофакт

Перший український портальний кран створено фахівцями фірми «Маріупольважмаш». На нього з нетерпінням чекали докери всіх 16 портів країни. А нещодавно в херсонському ЗАТ «Південмормонтаж» розпочато складання вузлів крана, який буде встановлено на одному з причалів маріупольського морського порту.

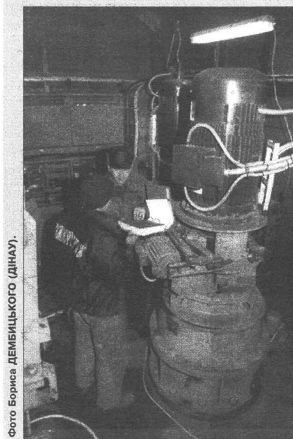

Фото Бориса ДЕМБИЦЬКОГО (ДІНАУ).

Голова важить п'ять комітетів

(Початок на 1-й стор.).

Так, В. Медведчука підтримують СДПУ (о), «Трудова Україна», ПЗУ, «Відродження регіонів» і «Незалежні». За І. Плюща — НДП, обидва Рухи, «Реформи-Конгрес», «Батьківщина» і частина «Громади». Хоча НРУ (Удовенка) готовий підтримати й інший варіант, якщо на ньому зійдеться більшість депутатів, але з однією умовою: щоб не було прізвища Ю. Костенка, який поки що фігурує в обох пакетах. За словами депутата Тараса Стецьківа («Реформи-Конгрес»), прибічники І. Плюща, якщо пройде пакет на чолі з В. Медведчуком, готові порушити питання про саморозпуск парламенту.

Відтепер у фракціях відбуватиметься рейтингове голосування по двох кандидатурах на посаду голови парламенту для визначення єдиної. Парламентська більшість, у якій станом на вівторок уже об'єднався 261 депутат, має дійти згоди щодо єдиного пакета до 1 лютого, коли збираються проводити вибори нового керівництва ВР.

Так званий великий пакет, до якого крім керівництва парламенту входять голови комітетів і їхні заступники, формуватиметься вже після обрання керівництва ВР. За словами Л. Кравчука, на координаційній раді вирішено, що голова парламенту «важить» п'ять комітетів. Тобто, якщо, скажімо, Головою ВР стане представник НДП І. Плющ, фракції доведеться відмовитися від нинішнього керівництва п'ятьма комітетами.

На думку депутата Івана Зайця (УНР), у парламентській більшості нині домінують два інтереси: бізнесові й політично-партійні. Між ними є певні суперечності, але основні — між самими бізнесово-олігархічними структурами. Тож складно прогнозувати, наскільки заявленій більшості вдасться продемонструвати свою дієвість, а відтак і зняти загрозу референдуму. Журналісти намагалися провести й певні символічні аналогії. Скажімо, припускали, що координаційна рада більшості зумисне змінила місце засідання і перебралася з кінозалу, в якому свого часу так і не знайшла єдиного кандидата «канівська четвірка». Втім, як з'ясувалося, причина прозаїчніша: парламентський кінозал зайняла ліва меншість.

Юліана ШЕВЧУК.

«Хлеба горбушку — и ту пополам...». З ким ділимось?

Замість коментаря

Два вражаючі факти з цифрами, що останнім часом неодноразово лунали на сесії Верховної Ради. Факт перший: за даними, наведеними в одному з депутатських запитів до уряду й Генпрокуратури, у деяких областях України продовольчого зерна залишилося на кілька тижнів. Зростання цін на хліб у багатьох регіонах та сумносенсаційне запровадження в Одесі хлібних (електронних!) карток — тому доказ.

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

ПОСТАНОВА

від 22 грудня 1999 р. № 2348

Київ

Про додаткові заходи щодо задоволення регіональних потреб у продовольчому зерні

5. Контроль за виконанням цієї постанови покла... ...Міністра України ... М.В.

...Міністр України В. ПУСТОВОЙТЕНКО

Чи міг хто передбачити таке на межі двох цих століть у центрі найобжитішого Старого Світу — на найродючіших європейських ґрунтах!

Наші державні мужі кивають на торішні несприятливі погодні умови, неефективну колгоспну систему господарювання, дорогі закордонні енергоносії (бензин, солярка...) й добрива.

Категорично проти таких аргументів не заперечиш, усе це справді було, як то кажуть: не без того...

Та ось факт другий: торік за межі України, переважно комерційними структурами, продано 1,2 мільйона тонн продовольчого зерна. І в цьому, здавалося б, нічого вражаючого, адже деякі «житні» держави (та сама Канада) продають далебі більше. Якби не подальші «дивні» дії попереднього уряду! Певне, ще не встигли зникнути за кордоном останні вагони з проданим українським зерном, як уряд на чолі з Валерієм Пустовойтенком 22 грудня 1999-го приймає під грифом «Не для друку» постанову «Про додаткові заходи щодо задоволення регіональних потреб у продовольчому зерні» (№2348). Цим прихованим від громадськості документом передбачено закупівлю на конкурсних засадах за імпортом 1,5 млн. тонн продовольчого зерна за рахунок коштів, передбачених для формування регіональних ресурсів.

На таку урядову постанову посилаються у депутатському запиті на ім'я Прем'єр-міністра Віктора Ющенка лідери депутатського об'єднання «Антимафія» Григорій Омельченко та Анатолій Єрмак, вимагаючи негайно створити урядову комісію з перевірки законності продажу продовольчого зерна за межі України (кількість, ціна, кому?). І разом з тим парламентарії вимагають з'ясувати, за якою ціною і в яких закордонних фірмах Україна закуплятиме зерно.

Депутати не хочуть когось у чомусь безпідставно підозрювати чи звинувачувати, але з огляду на відому хитрість деяких чиновників цілком закономірно припускають ймовірності ось якої ситуації. Чи не вийде так, що продане з України зерно повернеться до нас назад, але вже втричі дорожче. А, можливо, його й нікуди не вивозили — замість збіжжя возять лише папірці на нього?

Відповісти на ці запитання може прокурорське відомство. Сьогодні відповідь однозначна лише на одне: з чиїх кишень витрушуватимуть останні копійки за буханець хліба — з наших.

Анатолій БЕНЬ.

До речі

Імпорт збіжжя влетить у копієчку

Наприкінці року через дефіцит зерна на внутрішньому ринку постановою Кабміну впроваджено пільговий режим імпорту продовольчої пшениці в Україну. Постанова дозволяє до 1 вересня 2000 року ввезення 1,483 млн. тонн продовольчого зерна за пільговою ставкою ввізного мита — 0,01% від митної вартості експортної партії (повна ставка — 30%). Згідно з постановою дозволено імпортувати на пільгових умовах, зокрема Дніпропетровській та Харківській областям, по 100 тис. тонн, Донецькій —200 тис., Луганській — 230 тис., Києву — 150 тис.

Поставки мають фінансуватися не з державної казни, а за рахунок місцевих бюджетів, хлібокомбінатів, комерційних структур. Іноземні компанії готові постачати в Україну продовольчу пшеницю по 108 —117 доларів за тонну. Тобто імпортоване збіжжя стане країні більш як у 150 мільйонів доларів.

Заворожені кампанеллівською утопією

Рада з питань мовної політики при Президентові України розглянула хід реалізації заходів щодо всебічного розвитку і функціонування української мови та план роботи на I півріччя 2000 року.

Коментар до цієї важливої події хочеться почати із запитання: хто не підтримує хоча б один із запропонованих додаткових заходів щодо поширення сфери функціонування української мови як державної?

Зауважу, що чергова постанова Кабінету Міністрів та додатки до неї виписані так скрупульозно, що мимоволі згадався утопічний італійський філософ Томмазо Кампанелла, який у своєму «Місті Сонця» передбачив навіть деталі інтимного життя громадян вигаданої ним держави.

Питання сьогодні зовсім в іншому, а саме в тому, ЯК підтримує. Формально чи на ділі? Чи змушений підтримувати з принуки, насправді ж чекає чергової зміни політичної погоди...

Адже, констатуючи загрозливий для національної безпеки рівень русифікації суспільного життя в нашій державі, віце-прем'єр-міністр Микола Жулинський бачив перед собою (як членів Ради з мовної політики) тих, з чиєї мовчазливої згоди й «досягнуто» отого «маємо те, що маємо»: Олександра Трибушного, Олега Бая, Юрія Богуцького, Василя Кременя, Михайла Косіва... До речі, до Ради входить навіть один з ідеологів гіркої пам'яті насаджуваної в недавньому минулому теорії двомовності Володимир Шинкарук (?!).

Тож, повторюся, питання зовсім в іншому.

В Україні немає проблеми мови. Є проблема культури й освіти (точніше, проблема низького їх рівня).

Ніякими законами, заходами, програмами тощо, складеними на владному київському олімпі, мовну ситуацію в Україні не змінити. Досягти позитивних змін можна лише створенням сприятливих умов для інтелектуалізації ВСЬОГО СУСПІЛЬНОГО ЖИТТЯ нашої країни.

Опоненти скажуть, що в двадцяті-тридцяті роки в період так званої українізації в Україні було все ж досягнуто певних результатів. І вони мають рацію. Але тоді діяла жорстка тоталітарна система, застосувати яку нинішня українська демократична держава не має права.

Отже, що робити?

— Ми будемо продовжувати виважену послідовну політику в цій сфері державного життя, — сказав Микола Жулинський. — Одним з пріоритетних напрямів наших конкретних дій стане підпорядкування українським інтересам, зокрема, системи інформаційного простору. Сьогодні загальний тираж російськомовної преси втричі переважає тираж україномовних видань. Для досягнення наміченого потрібно здійснити ряд комплексних заходів, наприклад, змінити чи доповнити існуюче законодавство, зменшити податковий прес і т. д. Але визначальним у наших діях стане створення сприятливого для української мови духовного клімату в суспільстві, який покликаний суттєво вплинути на формування свідомого ставлення до рідної мови кожного громадянина нашої держави.

То, може, не такі вже й заворожені кампанеллівськими утопіями нинішні провідники гуманітарної політики України?

Віталій АБЛІЦОВ.

У деяких регіонах продовольчого зерна залишилося на кілька тижнів

Обома руками ніколи не голосую

Де б не жила безробітна людина: у Карпатах, на Донбасі, у Криму чи в Києві — у душі вона тамує тривогу, безнадію і злість

Самоврядування

Перша думка, яка просилася на волю, — та за таке господарювання вам, керівникам, треба голови стинати!

Василь Васильович Ковбаско, голова Воловецької райдержадміністрації, відповів: — Не знаю, що треба стинати, але факт залишається фактом: з чотирнадцяти тисяч працездатного населення три тисячі зареєстровані як безробітні і ще стільки ж, а може, й більше — «приховані».

Безробіття, та ще й незахищене, як у нас, — гірше од кари Божої. І де б не жила безробітна людина: у Карпатах чи на Донбасі, у Криму чи в стольному граді Києві — у душі вона тамує тривогу, безнадію і злість.

— Але ж, зрештою, не з неба впало на вас це лихо?

Василь Васильович гірко посміхнувся:

— Причин багато. Був у Воловці філіал знаменитого львівського об'єднання «Електрон». Складали телевізори. Роботу мали майже чотири тисячі воловчан. Добрі гроші заробляли. Соціальна сфера — школи, садки, лікарні — все це також трималося на коштах «Електрона».

— Пішов на дно «Електрон». І воловецькому філіалу, очевидно, вже не випірнути?

— Мабуть, що так. Але «Соні», «Філіпси» гарно звучать у столиці та у великих містах. У селянських же хатах на 99 відсотків блимають наші старенькі «Електрони».

Василь Васильович помовчав. Хоча, очевидно, кортіло йому додати, що серед тих старреньких «Електронів», які блимають у селянських хатах, чи не половина — ще чорно-білого зображення. І не тільки у Закарпатті, а й по всій Україні. Наш Мінстат, який усе знає, давно не повідомляв, скільки телевізорів щороку купує село. І яких. Мабуть, соромиться...

Василь Васильович продовжив про село:

— Зараз у районі десять КСП-колгоспів та ще Карпатська дослідна станція. Вони тримають 260 овець і 380 голів худоби. Це — на цілий район. Повний занепад.

І поруч — інший факт. У людей корів, овець, свиней збільшилося у 4—6 разів.

— Отже, за указ Президента з агропрому ви голосуєте обома руками?

— Однією. На жаль, серед нашого брата керівника багато охочих, як тільки щось вирішать у високих кабінетах, голосувати обома руками.

Міркуйте самі. Коли паювали землі, ентузіазму було хоч відбавляй. Брали з охотою. А через рік де та охота ділася? Коло землі треба працювати: вчасно виорати, посіяти і зібрати. А чи кожен годен так працювати? Тепер більшість ті паї роздає, аби лиш вони за ними числилися. А головне — техніка. Не може фермер обійтися одним трактором, навіть якщо він його має. Техніки треба багато і різної, а це нині коштує сотні тисяч доларів. Треба, щоб у районі чи області було підтверджено, що людина повинна на тій землі вирощувати. Не може бути так, щоб усі засіяли землю травою чи конюшиною. Ринок на перших кроках не здатен диктувати, що треба для життя.

— Однак так чи інакше, а колгоспам прийшов край?

— Край може настати усьому агропрому. Не дай, Боже, указ виконувати, як військову команду. Швидко і без роздумів. Пороздавати легко, а спробуй зберегти, коли становище колективних господарств дедалі нестерпніше! Землю запустили до краю. Ні органіки, ні мінеральних добрив не вкладаємо. І хочемо із землі брати. Такого не буває.

Усе залежить від людей. Ви ж чули про Моторного з Кіровоградщини. Було твого господарство багатим при Союзі, ще багатшим стало у незалежній Україні. І це не поодинокий приклад. Так має бути і в нас.

— Ну, Моторні поштою не розсилаються. Їх треба плекати...

— Отож-бо. Багато наших керівників, як би його делікатніше сказати, засиділися. Не хочуть думати. Треба міняти. А міняти не можна, бо він каже, що пропрацював тридцять років і не дурніший за того, хто прийде на його місце. Тим часом у молодих більше сміливості. Коли головою облдержадміністрації призначили молодого, енергійного Балогу, закарпатське керівництво сильно додало обертів.

— Ви навели такий відрадний факт, що в селян побільшало у 4—6 разів всякої худоби. А випуск товарної продукції у районі зріс?

— У тому-то й справа, що ні. У кожному селі була молочарня. Тепер вікна забиті дошками. У Воловці працював ковбасний цех. Обладнання розтягли. То хто в тому винен? Ужгород, Київ? Головотяпство, іншого слова не знайду. Один весь бідон молока у Мукачеве, другий — у Сваляву, третій — до Ужгорода. А м'ясо за півдарма скуповують перекупники. І люди продають — аби хоч якась копійка.

Або візьмімо лісокомбінат. Колись там працювало 500 чоловік, нині — 200. Виготовляють лише паркет. Заборонили їм вивозити кругляк, то вивозять дошки. Та сама сировина. Невже ми не здатні обладнати цехи, щоб випускати готову продукцію? Переконаний, здатні, і зробимо це. Мати ліс і не мати готових виробів з лісу — це просто смішно.

— Але мати м'ясо, молоко і не переробляти його — це також смішно.

— Так. Зараз відроджуємо райспоживспілку. У кожному селі були її добротні магазини, склади. Тепер через розбиті шибки у цих будівлях гуляє вітер. Думали виставити на продаж. Але хто тепер гроші має? Вирішили: роздати безплатно з умовою відремонтувати і працювати. Знов у селах відчиняться магазини. А це не тільки обслуговування, а й робочі місця.

У районі нема нормальної заготконтори. А ми можемо стати, наприклад, монополістами в Закарпатті у заготівлі грибів, шипшини, дикої малини. Зараз на цьому наживаються тільки посередники. А переробляли б на місці — ті ж зарплата і робочі місця для населення.

— Ви назвали проблеми, які просяться, аж кричать: вирішуйте нас сьогодні, дійте! Але є у вас при собі, очевидно, плани і на завтра, і на післязавтра?

У Василя Васильовича є такі плани, але не любить він «розтікатися мислію по древу». По території району прокладено магістральні газопроводи, діє одна з найпотужніших на трасі газокомпресорна станція, а голубе паливо мають лише мешканці половини Воловця та одного села — Верхні Ворота. Отак учорашня влада турбувалася про селян.

Голуба ж мрія Ковбаска — газифікувати район, а рожева (можете називати її по-іншому, каже Василь Васильович) — це прокласти дороги між селами. Бо є такі, що навіть улітку, в суху погоду, щоб добратися до них, треба взувати чоботи, інакше позбиваєш пальці.

— Отже, настрій у горян — не похвалишся?

— Усе в порядку.

— Як це? Кожен третій — безробітний, і все в порядку?

— Люди відчули, що є рух уперед. Закарпатці — працелюби. І всі хочуть працювати, тільки лад дайте.

НАША ПІСЛЯМОВА. Василь Васильович Ковбаско — вихователь, майстер, звільнений комсорг, заступник директора, директор Мукачівського ПТУ №31, що випускало машиністів, трактористів, електриків, бджолярів, бухгалтерів, ветеринарів санітарної обробки.

Чотири місяці тому призначений головою Воловецької райдержадміністрації і поставив собі завдання номер один — ліквідувати заборгованість у зарплатах і пенсіях. Сьогодні ця заборгованість, за словами воловчан, дорівнює нулю.

Отож з району весь час надходили сигнали SOS. Сигнали почули і поставили на капітанський місток нового капітана, який ніколи не голосує обома руками. Нам залишається побажати: хай щастить!

Іван ГУДЗОВАТИЙ, Анатолій КАРАСЬ.

Закарпатська область.

Невеселі новосілля у нічийному селі

Таке враження, ніби влада загнала людей в резервацію і проводить експеримент на виживання

«SOS» районного масштабу

Через кілька тижнів після аварії на Чорнобильській АЕС її жорстоке відлуння докотилося й до мальовничої Буковини — зокрема до села Киселів, що в Кіцманському районі. Нежданo-негадано, ніби якась кара Божа, над ним з'явилася вщерть наповнена радіонуклідами грозова хмара і вперіщила смертоносним дощем. В отруйний коктейль перетворилася вода у криницях. Кращі в області чорноземи стали небезпечними для землеробства. На багатьох сільських кутках зашкалювали дозиметри. Через кілька місяців у дітей почала йти кров носом. Школярі непритомніли просто за партами. Цілими родинами потрапляли до райлікарні підкошені чорнобильською бідою люди.

Урядова комісія змушена була заявити, що населений пункт став непридатним для проживання. У відповідь облвиконком прийняв ухвалу про виділення великої земельної ділянки поблизу Чернівців під забудову нового села. Витрати мала б узяти на себе держава, проте не зробила цього й переклала тягар будови на обласний бюджет. Будівельники, хоча й з великими потугами, таки звели село, щоправда, в урізаному варіанті, ввівши в експлуатацію лише хати з підсобними приміщеннями. Об'єкти соціальної сфери відклали на майбутнє.

Кілька років тому у Новий Киселів (так назвали цей населений пункт) навідався Президент України Леонід Кучма. Під час розмови з мешканцями він пообіцяв, що невдовзі вони матимуть і клуб, і магазин, і пошту, й бібліотеку, і навіть лазню. Але слова лишилися словами. Мало того, через незадовільне фінансування будівельники змушені були піти з майданчика.

— Область завинила нам близько 200 тисяч гривень, — заявив начальник Чернівецького облагробуду Юрій Гаврилюк. — Це й стало причиною припинення будівельно-монтажних робіт.

Масового переселення жителів радіоактивно забрудненого Киселева в нове село не відбулося. Мешкати в вологих, не доведених до належної готовності котеджах погодилися одиниці. Цим людям вже варто видавати ордени за мужність. Адже живуть вони, забуті Богом і владою. Село досі не має відповідного адміністративного статусу. Формально воно повинно входити до складу Чернівців, оскільки збудоване на його землях. Але обласний центр проти. І міську владу можна зрозуміти. Вона наполягає, щоб держава повернула борги киселівчанам, тобто збудувала клуб, бібліотеку, магазин, пошту, а тоді вже можна буде вирішувати і це питання.

Облдержадміністрація та обласна рада пропонують інший варіант. На їхній погляд, Новий Киселів мусить влитися до складу сусіднього, Кіцманського, району, зокрема, підпорядкуватися селу Мамаївці, що розташоване неподалік. Але Чернівецька міськрада з цим теж не погоджується: населений пункт збудований на наших землях — компенсуйте нам цю втрату, тоді й дамо згоду на адміністративний переділ.

Протистоянню гілок влади не видно кінця-краю. Не змогла знайти соломонового рішення сесія обласної ради. Товче воду в ступі й комісія на чолі з заступником голови облдержадміністрації Євгеном Гордою. Тим часом від цього потерпають люди. Один з новоселів Нового Киселева Микола Лучак розповів:

— Живемо, як бомжі. Міські лікарні відмовляються обслуговувати нас, мовляв, хлопці, ви з іншої парафії. Добре, що хоч дітей приймають до чернівецьких шкіл. Газет не передплачуємо — нема поштового відділення. Радіо не слухаємо, бо село не радіофіковане. Через нічийний статус не могли взяти участі в президентських виборах. Маршрутні автобуси біля села не зупиняються, тож добираємося до міста пішки. У нас навіть було бажання взяти в заручники когось із обласних керівників, щоб пожив з нами кілька днів. Отоді б влада хутенько заворушилася.

Жителі Нового Киселева готові пристати на будь-який варіант, тільки б швидше закінчилося суцільне ходіння по муках. Приєднання до села Мамаївці — це найоптимальніший варіант. Тим паче, що й місцева влада погоджується з цим. Ось думка голови Кіцманської райради Мирослава Сандуляка:

— Ми цілком солідарні з мешканцями Нового Киселева. Не жити ж їм увесь час на пташиних правах. Однак вузол цієї проблеми насамперед належить розв'язати обласному керівництву. Це його компетенція. Все, що залежить від нас, ми давно вже робимо. Дітям киселівчан надано право навчатися в Мамаївській школі. Лікарі, в разі потреби, надають допомогу жителям села.

Сьогодні вже ясно: новосільного синдрому в Новому Киселеві не буде. Налякані відсутністю належних умов потерпілі від радіоактивного забруднення відмовляються переїжджати сюди. І влада мала б узяти це до уваги. Частину новозбудованих котеджів можна було б продати чернівчанам і заробити на цьому трохи коштів для спорудження в селі об'єктів соціальної сфери. Зволікання тут недопустиме. Деякі будівлі, не обжиті новоселами, почали псуватися, до них занадилися злодії.

...Нещодавно, їдучи в редакційне відрядження, побачив, як мій знайомий Микола Лучак стояв на узбіччі асфальтівки й «голосував». Він відправляв своє чадо до школи. Але ніхто не зупинявся. Ось таке життя нічийного села. Складається враження, ніби влада зумисне загнала людей у резервацію і проводить експеримент на виживання...

Василь БАБУХ.

Чернівецька область.

Фотофакт

Міський «лісоповал»

Комунальні служби столиці готуються до весни. На вулицях, у парках можна побачити людей, які, сидячи на деревах, обрізують засохлі гілки й збивають омелу. Щоб навесні на голову киянам і гостям столиці не падало сухе ломаччя, а розчищені, вільні від паразитів дерева розростались, аби милувати око.

Фото Юрія ВЕНГЕРЕША.

Указ — не військова команда, щоб виконувати без роздумів

Хроніка. Факти. Події

■ Москва

Співдружності не дадуть розвалитися

(Початок на 1-й стор.).

Можна було б зрозуміти мовчазну підтримку боржників Росії, але на теренах колишнього СРСР заведено улесливість висловлювати вголос. А щодо роботи, під якою розуміють підписання документів та інший головний бік, то Україна за підсумками саміту СНД підписала 9 документів. Нехай ця цифра вас не лякає, бо серед них: підсумковий документ про хід виконання рішень Ради глав держав СНД від 2 квітня 1999 року, про кошторис витрат на проведення засідань рад глав держав і урядів СНД, звернення глав держав СНД до народів цих держав і світової спільноти у зв'язку з 55-річчям перемоги у Великій Вітчизняній війні, про боротьбу з оргзлочинністю тощо. Як заявив Президент Азербайджану Гейдар Алієв, «не було ухвалено низки документів, які планували ухвалити, але відбувся дуже плідний обмін думками з питань діяльності СНД та міжнародних проблем». Щиро кажучи, Алієв дещо кривив душею, оскільки жодних серйозних документів ухвалювати й не планували.

Цікаво, що у лідерів усіх держав Співдружності «з'явилася впевненість, що СНД має майбутнє», заявив Президент України Леонід Кучма. Окрім того, глави держав Співдружності дійшли висновку про необхідність проведення наступного саміту СНД у квітні нинішнього року в Москві. Щось унадилися пани президенти із самітами і Москвою! Хоча, з іншого боку, у квітні уже можна буде поздоровити Путіна, а то дехто уже поквапився привітати, ніби забувши, що лише 26 березня буде завершено формальності. А чого ви хочете, адже, як заявив Президент Білорусі Олександр Лукашенко, «головною, центральною опорою в СНД є Росія. Вона не дозволить розвалитися Співдружності».

■ Мінськ

Союзна держава набуває обрисів

Президента Білорусі Олександра Лукашенка обрано головою Вищої державної ради Союзної держави Росії і Білорусі. Створення Союзної держави Лукашенко назвав актом історичної справедливості, зазначивши, що природним і закономірним є відновлення розірваного раніше єдиного простору країни. Головна мета нового союзу — «поліпшення життя найпересічнішої людини — простих росіянина і білоруса», заявив в. о. президента РФ Володимир Путін після церемонії обміну грамотами про ратифікацію Договору про створення Союзної держави.

■ Давос

«Відлуння Сієтла» не дає спокою

Альпійський лижний курорт Давос готується зустріти гостей з усього світу. Вони збираються цими днями на щорічне засідання Всесвітнього економічного форуму, який відбудеться з 27 січня до 1 лютого. Нинішнього року ситуація навколо підготовки до форуму особлива: вжито безпрецедентних заходів безпеки. На допомогу місцевим охоронцям порядку стягнуто поліцію з усієї Швейцарії. Охоронятимуть спокій учасників форуму також армійські підрозділи. Адже існують вельми серйозні побоювання, що в Давосі пролунає «відлуння Сієтла»: масові демонстрації протесту, що можуть вилитися в заворушення і зіткнення з представниками влади.

За повідомленнями кореспондентів «ГУ» та зарубіжних інформагентств.
Фото АП.

ПАРЄ виставляє оцінки з демократії

Рада Європи хоче мати своє представництво в Мінську

(Початок на 1-й стор.).

Учора ПАРЄ обговорювала ситуацію, що склалася в Білорусі. Відносини Ради Європи з цією державою зазнали краху після референдуму, проведеного 1996 року президентом Лукашенком з метою внесення змін до Конституції. Страсбург розцінив нову білоруську Конституцію як «нелегітимну», а спосіб, у який було створено новий парламент, — таким, що «позбавлений демократичної легітимності». Отож у січні 1997 року Бюро асамблеї тимчасово позбавило Білорусь статусу спеціального гостя в ПАРЄ, а згодом і заморозило розгляд заявки Мінська на членство в РЄ.

Як засвідчили вчорашні слухання, ставлення ПАРЄ до нашої сусідки поки що не змінилося. Асамблея ухвалила рекомендацію, де зазначено, що в Білорусі серйозно порушують такі норми РЄ, як плюралістична демократія, верховенство закону і права людини. До «заслуг» білоруської влади також віднесено: існування смертної кари (нині Білорусь — єдина в Європі країна, де продовжують виконувати смертні вироки); недемократичні методи боротьби з опозицією (включаючи загадкові зникнення її представників); обмеження свободи слова і свободи зібрань та об'єднань. За таких обставин, ідеться в документі, асамблея вважає, що перегляд рішення про призупинення повноважень Білорусі в статусі спеціального гостя ПАРЄ та розгляд процедури вступу до РЄ не є можливим. Тобто обструкція триває. На думку ПАРЄ, ситуацію можна виправити лише шляхом політичного діалогу між білоруською владою і опозицією. А показником успіхів у цьому стануть наступні парламентські вибори. Рада Європи, йдеться в документі, має брати активнішу участь у справі демократизації Білорусі, і для цього, зокрема, хотіла б мати своє представництво в Мінську.

ПАРЄ обговорила питання виконання обов'язків і зобов'язань Болгарією. Асамблея проголосувала за припинення процедури моніторингу за цією країною. Хоча було зазначено, що Болгарії є над чим працювати на шляху подальшої демократизації суспільства. Зокрема, вказано на завеликий вплив правлячої партії на судову систему, на державні мас-медіа. Вимагають поліпшення справи в галузі забезпечення прав нацменшин та інше — список досить довгий. Але Болгарія нині має інший стимул для подолання негараздів — уже як кандидат у члени Євросоюзу. Отже, треба розуміти, Рада Європи передала естафету.

Анатолій МАРЦИНОВСЬКИЙ.
Страсбург.

Спілкуватися з пресою — його талант

Особливу любов та гордість Робертсон має в Шотландії, звідки він родом

Сьогодні до Києва прибуває Генеральний секретар НАТО Джордж Робертсон. Це перший візит Дж. Робертсона до нас у статусі Генерального секретаря НАТО. Україна — перша країна-партнер альянсу, яку він відвідає.

У Брюсселі він людина не нова, але й бувалим колишнього міністра оборони Британії не назвеш. Він заступив на місце знаменитого Хав'єра Солани, якого називають «суперпрофесіональним політиком». Лише два роки Робертсон працював в уряді Великої Британії, а до 1993-го навіть не був у «тіньовому» кабінеті опозиційної тоді Лейбористської партії. Кажуть, що його стрімка для Європи кар'єра відбулася завдяки космополітичним поглядам: пропівнічноатлантичні та проєвропейські ідеї Робертсон висловлював навіть тоді, коли це могло поставити хрест на ньому як на політикові. «Вражаючими» рисами називають уміння нового Генсека НАТО налагоджувати контакти з найсильнішими супротивниками, а також талант, не загравраючи, доволі демократично спілкуватися з пресою. Він помірковано демократичний і дозволяє своїм співробітникам пожартувати зі своєї поганої французької. Особливу любов та гордість Робертсон має в Шотландії, звідки він родом.

Очікують, що під час візиту Дж. Робертсона прийме Президент України Леонід Кучма. Плановано зустрічі з Прем'єр-міністром України Віктором Ющенком, міністром оборони Олександром Кузьмуком, міністром закордонних справ Борисом Тарасюком, а також у Верховній Раді України. Під час переговорів у Києві головною темою стануть питання співробітництва України з НАТО, удосконалення діяльності робочих груп, заснованих у рамках реалізації Хартії про особливе партнерство між Україною та НАТО. Дж. Робертсон має намір відвідати Одесу, де зустрінеться з керівництвом міста й області, штабом Південного оперативного командування.

Яна СТАДІЛЬНА.

Чи «спікаєте» ви англійською?

Ду ю спік інгліш? Та якщо ще не розмовляєте, то напевне думаєте колись цим зайнятися. У сучасному світі понад 1,2 мільярда людей розуміють англійську.

375 мільйонів застосовують цю мову як рідну. Понад 85% міжнародних організацій вважають англійську своєю робочою мовою. 80% інформації в Інтернеті — саме нею, англійською. 75% міжнародної пошти також послуговується мовою Шекспіра. Припускають, що до 2050 року більш як половина населення світу тією чи іншою мірою знатиме «інгліш».

Інше питання — наскільки різняться між собою варіанти згаданої мови у різних куточках світу. Цілком вірогідно, що англійські фрази з вуст індійців чи африканців своєю незвичністю різатимуть вухо британцям. Бернард Шоу також звертав увагу на два варіанти «інглішу», які існують по обидва боки океану. Він казав, що Британія і США — то дві країни, розділені спільною мовою.

Та й у самій Британії існує кілька регіональних діалектів — іноземцям, які вивчають мову за підручниками, може здатися, що це зовсім не англійська. Недавнє дослідження засвідчило також: сучасні британські школярі розмовляють таким сленгом, що їх не розуміють навіть їхні британські батьки. Приміром, як повідомляє газета «Міррор», 65% молодих мешканців туманного Альбіону послуговуються переважно американськими варіантами назв одягу.

Але для тих іноземців, які сумніваються щодо свого знання англійської, є розрада: у повному Оксфордському словнику з 23 томів — 500 тисяч англійських слів. Для порівняння: у німецькому — 185 тисяч, у французькому — 100 тисяч. Самі британці полюбляють заглядати до Оксфордського словника і знаходять там чимало для себе невідомого. До речі, словниковий запас пересічного британця — близько 8 тисяч слів. Не дивина, що без спеціальної дисципліни, яку викладають у старших класах («Мова Шекспіра»), жодний учень не може прочитати жодної п'єси свого уславленого співвітчизника.

Ганна ХОМЕНКО.
Лондон.

Такий спекотний січень...

Стовпчики термометрів в Австралії сягнули позначки 40 градусів... тепла. Зелений континент перетворився на справжнісіньке пекло.

Людей на вулицях різко поменшало. Так звані теплові хвилі — найстрашніше стихійне лихо в Австралії. Уявіть собі, що протягом кількох тижнів ви наче у сауні: спека, висока вологість і нема вітру.

Найбільше від цього страждають старі люди та малі діти. Різко зростає смертність, чимало жителів країни зазнають теплових ударів.

Доросле населення Австралії ковтає спеціальні таблетки для зменшення потовиділення. Або ж... алкоголь та наркотики, які мають подібний ефект.

Історія пам'ятає найстрашніші теплові хвилі в Австралії у 1896 та 1939 роках. Тоді померло понад 850 осіб.

Щоб запобігти тепловому удару, медики радять, звісно, уникати сонця, лежати у холодочку (у чому досягли успіхів багато хто з австралійців!) і більше пити води.

Цими спекотними днями чимало австралійців просто тиняється по супермаркетах, громадських установах і навіть церквах. З єдиною метою — перепочити поблизу кондиціонерів. До речі, в українській церкві в Австралії було неймовірно спекотно під час Різдвяної служби, хоча архітектори й зробили все, щоб зменшити прогрівання храму. Проблема полягає в тому, що наша церква у Брізбені є «найтропічнішою» українською церквою у світі, бо Брізбен розташований на 27-му градусі південної широти — як і пустеля Сахара у північній півкулі!

Від високої температури потерпають тварини: вони масово гинуть. Навіть дерева засихають. Розпечені залізничні колії розширюються і стають дибки, нерідко спричинюючи аварії поїздів. Асфальт на автошляхах тріскається. Виходить з ладу навіть техніка — у лютому 1997 року під час теплової хвилі в Аделаїді почалися збої у роботі комп'ютерів та банкоматів.

Павло АНГЕЛУЦА.
Австралія.

Блудний син з чужої волі

Роботи А. Ментуха спонукають до роздумів — їх не можна просто споглядати

(Початок на 1-й стор.).

Але і там, на Закерзонні, не було спокою. Війська НКВС разом з польськими жовнірами проводили облави, вишукуючи бункери українських повстанців. І тих, хто їм допомагав. Під час однієї з облав загинув старший брат Андрія — Петро. А наприкінці весни 1947 року, під час акції «Вісла», опинився Андрій у віддаленому селі Ольштинського воєводства. Без права покидати його межі протягом десяти років.

Що й казати, багато в чому трагічна доля українського художника Андрія Ментуха, який живе і працює в Гданську. Та попри всі життєві випробування в молодості, без жодних документів на руках, він закінчує мистецьку школу у Гдині, а 1959 року —художній інститут у Гданську й отримує звання магістра. Його роботи експонуються на виставках польського живопису в Москві, Бухаресті, Софії, Берліні, Ленінграді... І лише після того, як Україна стала незалежною, він мав змогу виставлятися на батьківській землі. Спочатку у Львові і Києві. Згодом у Хмельницькому, Каневі, Дніпропетровську, Одесі, Харкові... Він стає одним з перших лауреатів престижної премії імені Василя Стуса.

І ось тепер — нова персональна виставка його робіт у Києві. У туристичній агенції «Альпіна», на розі вулиць Франка й Ярославів вал.

Ту-ту — на Воркуту

Після офіційного засудження в Союзі сталінізму, дядько Корнило зробив племінникові виклик — і Андрій уперше після довгої розлуки приїхав у рідні краї. Вчився він тоді вже в художньому інституті у Гданську. Було їм про що поговорити, бо наприкінці 40-х років дядькові «впаяли» 25 років концтаборів і він добре знав, що таке «Сибирь неисходимая». Хоча ніколи в жодну політику не пхався, а тим паче — до ОУН не належав. Оскільки жодної вини за дядьком Корнилом не було, то з першим подихом хрущовської «відлиги» він і вийшов на волю.

У Львові Андрій сів у московський поїзд і подався до білокам'яної. Звідти «вдарив» телеграму батькам, які перебували в лісах Комі на виселенні. Мовляв, приїжджаю — отож зустрічайте. Так вони і зустрілися з батьком через 13 років на станції Княж-Погост. Батько привіз йому гумові чоботи, бо пливли на катері рікою Вим ще майже цілий день до загубленого в лісах села. На причалі син обійнявся з матір'ю.. То була осінь 1956 року.

— Удруге я приїхав туди влітку через чотири роки, —згадує художник, — вже на запрошення батьків. Але потрапив у халепу, бо вони мене там не приписали на час мого перебування. І вже на кордоні, коли повертався до Польщі, «гальмонули» прикордонники. «Де ви були?» — «Як де —у Комі, в батьків». — «У вашому паспорті про це не зазначено». Зняли мене з поїзда, кожен рубець на одязі перемацали — чи я чогось схованого не везу. Цілу добу протримали, а тоді відпустили.

То є мистецтво високої проби

Євген СВЕРСТЮК, письменник, мистецтвознавець:

— Мистецтво Ментуха незвичне для нас. Це виразні символи сучасного світу, збуреного стражданнями мас. Так, людина губиться у цій масі, стає людиною-коробкою і водночас шукає себе. Таке малярство спонукає до роздумів.

Олександр ФЕДОРУК, голова Національної комісії з повернення культурних цінностей в Україну:

— Образний світ художника із Гданська допомагає нам не тільки зрозуміти, як людина горнеться до людини. А й що таке є людина сама в собі. Він звертається до високих моральних категорій і подає нам духовні орієнтири. Творчість Ментуха — невід'ємна частка української культури.

Людмила САУЛЕНКО, мистецтвознавець (Одеса):

— Творчість Андрія Ментуха — це швидше живопис символічного характеру. Символ у ньому виконує дуже важливу функцію. Та все-таки найголовніше і найцікавіше на полотнах художника те, наскільки на них вплинули традиції середньовікового українського живопису. Саме наше сакральне мистецтво тих часів допомогло митцеві виробити свій почерк, свою мову. Причому із вражаючим сучасним звучанням. То є мистецтво високої проби, бо народжене справжнім талантом.

Для європейського визнання замало широких шароварів

Сам художник також стверджує, що його творчість бере витоки з традицій українського малярства. Але на ментуховських полотнах годі шукати героїв з довгими вусами і широкими шароварами. Немає «шароварщини» і в його художньому мисленні.

«Я не відкидаю ані бандури, ані вишитої сорочки, —каже митець. — Але надворі вже XXI століття, і маємо придивлятися до світу, підлаштовуватися під його ходу. Бо інакше загрузнемо в застої, відстанемо від передових тенденцій. І шаровари, навіть найширші, нас у даному разі не врятують».

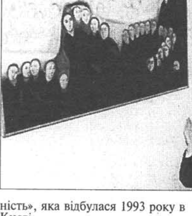
Дивно, але факт: А. Ментух ніколи не малював квітів, йому як художникові більш імпонують беззахисні люди, які шукають порятунку в цьому жорстокому світі. І, звісно, шукають самих себе. Між іншим, вони так нагадують нас, українців. Навіть без шароварів та іншого етнографічного декору.

Виставка до Варшави не доїхала

Цікавлюся в пана Андрія, наскільки представлене в Польщі сучасне українське малярство? Звісно, на виставковому рівні.

— Якщо відверто, то поляки про нього майже не знають, — почув у відповідь. — Навіть ті, які є дуже близькими до мистецтва. Я бачив деякі виставки, привезені з України. Очевидно, їм хтось протегував. Але чогось вартісного за мистецькими мірками там, на мій погляд, не було. Та й виставляли їх у другорядних галереях, так би мовити, на задвірках. Ото хіба для того, щоб продати одну-дві роботи, якщо пощастить, і привезти якісь гроші додому. А чогось такого насправді репрезентативного, що визначає обличчя сучасного українського малярства, я там, повторюю, не зустрічав.

Отож ще на початку 90-х років Андрій Ментух і ще декілька ентузіастів з України загорілися бажанням влаштувати солідну виставку сучасного українського малярства в Польщі. Навіть знайшли грошовитих людей, які згодилися допомогти їм це зробити. Отож художник із Гданська кілька тижнів їздив Україною: від Львова — до Одеси, від Полтави — до Харкова... Їздив за власний кошт. Цілі дні проводив у художніх майстернях. Відібрав кількасот робіт. Вони і склали виставку «Українська сучасність», яка відбулася 1993 року в Києві.

Однак у Польщі того вернісажу не побачили. Чиновницька тяганина, без якої у нас нічого не обходиться, виявилася сильнішою за всі зусилля пана Андрія та його однодумців. Правда, через п'ять років, у рамках Днів української культури у Гданську, поляки побачили виставку робіт сучасних художників з Одеси і Львова. Долучився до тої доброї справи й А. Ментух. Протягом тижня його квартира стала своєрідним готелем для українських митців, що приїхали на Балтійське узбережжя на відкриття виставки.

Стипендія Ментуха

На першому міжнародному Бієнале мистецтва в Івано-Франківську (1989 рік), куди Ментуха запросили співголовою журі, йому дуже сподобалася літографія на кольоровому камені. То була робота Володимира Радька з Броварів. А тих премій — пальців однієї руки забагато, щоб порахувати. І тоді співголова журі запропонував: а що, коли встановити ще одну, доволі своєрідну — одномісячне знайомство з мистецьким обличчям Гданська? Звісно, за кошти Ментуха. Тим паче, що саме тоді помалу відкривалися двері для українських митців у Європу.

Така ініціатива сподобалася організаторам Івано-Франківського Бієнале. Як і самому Радькові після перебування у Гданську. «Так ми звикли до нього, так його полюбили, — сказав опісля А. Ментух, — що коли від'їхав додому, то начебто чогось забракло в нашій сім'ї. Так буває, коли картину знімеш з того місця, де вона довго висіла, — і зостається пусте місце на стіні». А вже опісля продовжили знайомство із Гданськом як Ментухові стипендіати Володимир Цюпко, Сергій Савченко, Віктор Маринюк — усі з Одеси.

* * *

«Коли я приїжджаю в Україну, то ніби оживаю. Я почуваю себе тут зовсім іншою людиною. Я тут свій», — і не шукайте в цих Ментухових словах навіть натяку на патетику, якою почасти грішать наші рідні «патріоти». Бо там, у Гданську, все зовсім по-іншому. Там він тихий, нічим не примітний пенсіонер. І навіть сини напівжартома зауважують: «Тату, ти зовсім відгородився від світу, ти ніде не ходиш, окрім церкви».

Проте в Україні, куди він приїжджає декілька разів протягом року, художник дає волю своїй енергії, своєму натхненню. Він начебто хоче надолужити те, чого не зміг зробити-реалізувати раніше, в молодості, коли силоміць був вирваний-вигнаний з рідної землі. Хоча і добре розуміє, що це неможливо.

Але тут, в Україні, він справді свій, він — жива гілочка свого роду-народу. А там, за Віслою, блудний син з чужої жорстокої волі.

Він щоразу повертається в Україну. І дедалі частіше. Та втім, за великим рахунком, він з нею ніколи і не розлучався. Принаймні у своїх думках.

Володимир КРАСНОДЕМСЬКИЙ.
Фото Юрія ВЕНГЕРЕША.

«Непевність буття» Кіри Муратової

Характери

«Непевність буття» — саме таку робочу назву має новий фільм, що його зараз знімає, долаючи неймовірні труднощі, народна артистка України, лауреат Національної та цілої низки зарубіжних і міжнародних премій Кіра Муратова. Мимоволі, однак, подумалося: а чи випадкова ота назва, чи не відбиває вона творчого, та й не тільки, буття самого митця? Адже чого-чого, а важких випробувань на долю Кіри Георгіївни випало, без перебільшення, з надлишком.

Непрості проблеми вона розв'язує, можна сказати, усе своє життя. Бо ніколи не була обласкана чиновниками від культури. Мало того, частіше вони вставляли палиці в колеса її творчої колісниці. То з їх благословіння преса так дружно накинулася на «Довгі проводи», на два довгі десятиліття заправтоврені в невідомість, стрічки, що потім, після зняття заборони, одразу ж здобула головний приз на всесоюзному фестивалі. А з фільмом «Серед сірого каміння» зв'язана взагалі анекдотична, хоча сміятися й не хочеться, історія. Високі чиновники в Москві аж ніяк не хотіли випускати у світ стрічку, в титрах якої значилося б ім'я К. Муратової. І тоді представникові Одеської кіностудії довелося вдатися до хитрощів — замінити його вигаданим. У титрах значився сценаристом і режисером-постановником якийсь Іван Сидоров, але фільм мав, однак, недовге екранне життя, — хитрість була розкрита, його поклали на довгі роки на полицю...

Оту неміилість чиновники пояснювали одним: Муратова спотворює радянський спосіб життя, показує людину в сірості буднів, що не сприяє загальнонародному ентузіазмові...

З надіями сприйняла Кіра Георгіївна переміни в суспільстві, а згодом — і в державному устрої. У неї мов друге дихання відкрилося. З'являються «Астенічний синдром», «Вразливий міліціонер», «Захоплення», «Три історії»... Про них пишуть, їх відзначають. Здавалося б, можна бути задоволеною. Та з якими величезними муками народжуються оті стрічки! І потім: хто, де їх дивиться? Навіть в рідній Одесі її фільми маловідомі — вони не йдуть у масовий прокат. Бо спонсорів, продюсерів, зацікавлених партнерів, які фінансували б зйомки, в Україні зараз знайдеш, на жаль, нечасто. Ось і з'являються в титрах позначки: «україно-німецько-російсько-французьке» й ще хтозна яке виробництво. А хто платить — той, відомо, й музику замовляє, тобто диктує, де та стрічка піде в прокат, на відеокасети й на яких умовах. Не випадково ось і нещодавно її творчість високо поціновано в Німеччині, де фільми Муратової відомі, напевне, більше, аніж в Україні. Кірі Георгіївні присуджено премію «Берлін-1999», засновану Берлінсько-Бранденбурзькою академією мистецтв. За фільми, зазначено при цьому, створені останнім часом у вкрай складних фінансово-економічних умовах...

Твердити, що ота непевність, невлаштованість буття не завдає Кірі Муратовій болю, не стриножує творчість, роботу, було б неправдою. Та вона звикла долати перешкоди. І жити надією...

Георгій ВОРОТНЮК.

Одеса.

Спорт

На Кіпрі — нічия, у Москві... фіаско

Уперше не вийшли до другого етапу розіграшу «Кубка Співдружності» футболісти київського «Динамо». Добре відомо, який склад чемпіонів України виступав у білокам'яній. Але другим і третім номерам клубу все-таки варто було не забувати про честь і гідність славного колективу. Навіть враховуючи ставлення до цих змагань тренерів динамівців, погодьтеся, що поразка від латвійського «Сконто» — 0:5 — бодай некоректна. Тим більше, що в складі киян виступали одразу семеро номінальних оборонців.

У переможців чотирма влученнями відзначився 19-річний Колесниченко (40, 42, 59, 73), а також Буйткус (16).

Отже, «Динамо» провело три матчі, забило один м'яч і пропустило п'ять, створивши в тих поєдинках мізер голевих моментів.

Результати решти зустрічей: БАТЕ — «Ширак» — 5:1, «Зімбру» — «Кяпаз» — 3:0, «Спартак» — «Жальгіріс» — 2:0. А в півфіналах грають: «Спартак» — БАТЕ, «Зімбру» — «Сконто».

А на Кіпрі основна група динамівців зіграла внічию з чемпіоном цієї країни — клубом «Анартосіс» — 2:2. Омбіку, 51, Панайоту, 79, з пенальті — Шацьких, 5, Белькевич, 69.

На 27-й хвилині Яшкін і на 54-й Омбіку не реалізували пенальті.

«Динамо» виступало таким складом: Кернозенко (Шовковський, 46, решта замін відбулася також на цій хвилині), Несмачний (Дмитрулін), Мамедов (Косовський), Головко, Ол. Герасименко (Ващук), Яшкін (Максим'юк), Кардаш (Ребров), Михайленко (Каладзе), Костюк (Кормильцев), Гусін (Белькевич), Шацьких (Деметрадзе).

Не зміг вийти на поле Хацкевич, який зазнав мікротравми на тренуванні. Але Олександр вже включився в роботу.

Завтра український чемпіон має зіграти з командою другої бундесліги «Рот-Вайсс».

Обличчя тисячоліть 2000

I. До 500 р.

Аріапіф ► (бл. 5 ст. до н. е.) — цар скіфів, батько царя Скіла, прихильник еллінізму.

Скифська монета

III. 1001—1500 рр.

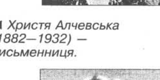

◄ Ізяслав Ярославович (1024—1078) — Великий князь київський (1054—1068, 1069—1073, 1077—1078).

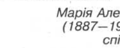
IV. 1501—2000 рр.

Микола Костомаров ► (1817—1885) — історик, публіцист.

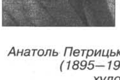
◄ Христя Алчевська (1882—1932) — письменниця.

Марія Алешко ► (1887—1952) — співачка.

◄ Юрій Шумський (1887—1954) — актор.

Анатоль Петрицький ► (1895—1964) — художник.

◄ Поліна Нятко (1900—1994) — актриса.

Михайло Стельмах ► (1912—1983) — письменник.

◄ Володимир Ляхов (1941) — космонавт.

▼ Письменники-неокласики: (ліворуч) М. Зеров, М. Драй-Хмара, М. Могилянський, П. Филипович, В. Петров.

(№12. Далі буде).

Ведучий рубрики Віталій АБЛІЦОВ.

Обнялися податківець і платник

Це ж бо треба!

Такого ще не було, щоб податківці обнімалися з платниками податків. Та ще й обдаровували їх, як у Луцьку, компліментами і грамотами.

На Волині вже почали вшановувати найактивніших платників податків. Як зазначив заступник голови Державної податкової адміністрації України Григорій Опещенко, в області, чи не єдиній у державі, понад 60 відсотків усіх податків надійшло від платників добровільно. А це більш як 160 мільйонів гривень. Загальнодержавний показник не дотягує навіть до 50 процентів. Крім цього, торік волиняни сплатили до державної казни 268 мільйонів гривень, тобто на 35 мільйонів більше, ніж 1998 року.

— Для волинського краю такий приріст дозволив на 25 мільйонів гривень зменшити заборгованість у зарплаті, виконати бюджет 1999 року, завершити будівництво дев'яти шкіл і кількох лікарень, вчасно виплачувати поточну зарплату, — наголосив присутній на урочистому зібранні голова Волинської облради Василь Дмитрук. Разом із головою облдержадміністрації Борисом Климчуком податківці вручили почесні грамоти та подяки керівникам кращих підприємств-платників. Цієї честі удостоєно передусім ВАТ «Луцький підшипниковий завод», який є надійним партнером Горьковського автозаводу і Мінського тракторного. Минулого року ВАТ сплатило податків майже на 9 мільйонів гривень. А на цей рік запланувало перерахувати до бюджету вже дев'ять з половиною мільйонів гривень.

Отримали також відзнаки відоме на всю Україну своєю торговою маркою «Торчин-продукт» товариство «Волиньхолдинг» і потужний депозитно-кредитний польський банк «Україна ЛТД». Правда, його голова правління все-таки не втримався від «компліменту» на адресу податківців:

— Так завжди велося: хтось працює, а хтось перевіряє. Торік податківці навідувалися до нас аж 17 разів. Якби ми їм приділяли достатньо часу, то на перевірки пішло б майже два роки.

Наприкінці зібрання його учасники прийняли звернення до платників податків Волині. У ньому вони закликають усіх до споконвічного обов'язку — чесної сплати податків. Від цього виграють і люди, і держава.

Роман ЖИЖАРА.

Луцьк.

Час ріелтора настав

Нерухомість

Якщо у Києві купівлею-продажем нерухомості займаються понад 450 ріелторських фірм, то у Чернігові — всього три агентства і близько 20 «чорних маклерів».

Бракує, схоже, не ріелторів, тобто фахівців (хоча й цей чинник має місце), а платоспроможної клієнтури. Дуже часто торги з продажу якого-небудь конфіскованого чи переданого у заставу об'єкта завершуються в обласному центрі нічим. Пояснення банальне: не знайшлося бажаючих покупців. Продаж квартир у місті здійснюється фактично без посередників (пропозиція перевищує попит у співвідношенні 75 : 1, а тому однокімнатну можна придбати і за 2500 умовних одиниць, а трикімнатну —за 6500!).

Попри згадані реалії, потреба у послугах ріелторів у Чернігові щороку зростає. У цьому, зокрема, переконує діяльність нещодавно відкритого Центру нерухомості. У його складі є філія Всеукраїнської біржі нерухомості, ТОВ «Чернігів-РІО», редакція газети «Недвижимость». Ріелтори центру мають найбільший на Придесенні банк даних нерухомості: комерційної (магазини, кафе, офіси, склади, виробничі приміщення тощо) і такої, яка належить громадянам, — квартири, будинки, гаражі, дачі. Тут кожний відвідувач може отримати консультацію з правових питань. Тому й не випадково саме сюди найчастіше поспішають клієнти.

— З початку заснування, — розповідає директор Центру нерухомості Володимир Кот, — ми оцінили більше як 200 об'єктів згідно з європейськими стандартами оцінки (ЄСО), рекомендаціями Українського товариства оцінювачів (УТО) та вимогами чинного законодавства. З нами, як фахівцями, що мають усі необхідні документи, уклали угоди обласна податкова адміністрація, міська податкова інспекція Чернігова, облспоживспілка, підрозділи Міністерства оборони, Державна виконавча служба, регіональне відділення ФДМУ в Чернігівській області, низка банків, фірм, ліквідаційних комісій підприємств, які продають через аукціони конфісковане майно або заставлені об'єкти тощо.

Торік Чернігівська філія Всеукраїнської біржі нерухомості провела у Чернігові майже 120 торгів та аукціонів. Загальна сума продажів становила 1 662 693 гривні. Держава отримала значний прибуток завдяки реалізації бездоглядного, конфіскованого та іншого майна, що належить їй згідно з чинним законодавством.

Не секрет, що донедавна конфіскат (наприклад, автотехніка) продавали «своїм» за зниженими цінами. А нині (після відповідних змін у чинному законодавстві) його мають реалізувати за ринковою ціною з торгів. Отже, суспільна значимість ріелторів набуває особливої ваги.

Однак відсутність закону України «Про ріелторську діяльність» не сприяє врегулюванню законодавчого поля з цього питання. Фахівці з Центру нерухомості занепокоєні діями непрофесіоналів, які працюють некомпетентно, на шкоду клієнтам.

Сергій ПАВЛЕНКО.

Чернігівська область.

І батогом, і пряником

З ініціативи начальника державної податкової інспекції міста Хмельницького Петра Гнатюка відбулися урочисті збори, на яких вісім керівників підприємств та їх головних бухгалтерів за поповнення державної та муніципальної казни удостоїлися почесних грамот. Серед них уже відомі читачам «Голосу України» голови правлінь акціонерних товариств: «Укрелектроапарату» —Михайло Кирпіченко, «Хмельпива» — Олександр Лисюк, «Хмельницької кондитерської фабрики» — Василь Любовецький, «Хлібокомбінату» — Анатолій Євчишин, «Маслосирбази» — Людмила Бесіда. Їх внесок до державного та місцевого бюджетів становив 2,5—3,5 млн. гривень.

Приємною несподіванкою цих зборів стало те, що першим у списку нагороджених став генеральний директор виробничого об'єднання «Новатор» Анатолій Вдовиченко. Після розвалу «оборонки» радіозаводівці довго не могли підвестися з колін. І ось благовість: ліквідовано борги, перші 2,2 млн. гривень надійшли у бюджет. А попереду інвестиційний потік, прибуток від експорту, реалізації на внутрішньому ринку газових лічильників тощо. Не так давно цим підприємством хвалився губернатор навіть Президенту України.

Темпи зростання податкових надходжень в обласному центрі за 1999 рік зросли до 117 відсотків.

Багато теплих слів на адресу героїв податкового фронту сказав і голова обласної податкової адміністрації. Він підтримав ініціативу податківців обласного центру і висловив сподівання, що і в районах області буде проведено такі заходи. І не тільки задля відзначення законослухняних хазяїв. А й для того, щоб населення знало: хто дав шматок хліба пенсіонерові, а через кого залишилися без зарплати лікарі. Більше того, від імені пана Азарова Володимир Дмитрович запевнив підприємців, що починається зміна не тільки методики дій, а й ідеологія податкової служби України: від фіскальних методів до партнерських відносин. Переводячи цю тезу у публіцистичну площину, читацькій аудиторії її можна подати так: податківці намагаються від батога перейти до пряника і завдяки цьому поповнювати бюджет.

Та чи вдасться це реалізувати сповна, сказати важко. Бо навіть у Президента на цій стезі трапилася осічка. Хмельничани знають, що за досить короткий проміжок часу керівнику ВАТ АК «АДВІС» Івану Дунцю було вручено три ордени. Та зорепад державних нагород не ощасливив державний бюджет. Сьогодні «АДВІС» посідає перше місце в обласному центрі серед боржників у сплаті податків і охоплює п'яту частину міської недоїмки.

Михайло ВАСИЛАШКО.

На чиїх «плечах» тримається бюджет?..

Левову частку грошових надходжень до бюджету Вінницької області (80 %) забезпечили у 1999 році приватизовані підприємства. Як стверджують у регіональному відділенні ФДМУ, вони працюють ефективніше за державні. Меншим числом забезпечують виробництво більшої кількості продукції — 67 відсотків. З нею не соромно вийти на зарубіжний ринок, там нині переважно і «кують» копійку, бо у своїй державі у покупців кишені порожні.

Оплата праці на приватизованих підприємствах теж вища. У ВАТ «Вінницяхліб», наприклад, вона становить у середньому 380 гривень на місяць, на Могилів-Подільському машинобудівному заводі — 222 грн., швейній фабриці «Володарка» — приблизно 200 грн. Нічого дивного, адже зріс балансовий прибуток (у 2,2 раза). До речі, прибуткові нині вже навіть окремі галузі — м'ясна та молочна, маслосироробна, легка та швейна, харчосмакова.

Відтак повнішими стали «струмки», що живлять бюджет. І що дуже важливо, ефективні власники розраховуються з державою здебільшого «живими» грішми.

Віктор СКРИПНИК.

Вінниця.

3-кімнатну квартиру в Чернігові можна купити за 6,5 тисячі «зелених»

Родзинку підказує природа

Вітчизняний стиль

У грудні минулого року на ВАТ «Костопільський завод продтоварів» працювали навіть у вихідні — стільки було замовлень на солодощі, без яких не обійтись на новорічні та різдвяні свята. Ще б пак: кондитерські вироби з маркою цього підприємства не лише смачні, а й корисні, виготовлені з екологічно чистих продуктів. Скажімо, у зефірі різних видів, мармеладі, в лукумі та інших східних солодощах міститься пектин, який виводить з організму радіонукліди. Тож було б добре, якби їх включали в меню дітей з радіаційно забруднених районів, так само як і цілющі вітамінні напої, що їх виготовляють костопільські харчовики.

— У їх основі — натуральні соки, до яких додаємо настої різних лікарських трав, — розповідає директор заводу Микола Кучерук, якому вдалося згуртувати колектив, націлити його на якість. Бо в умовах жорсткої конкуренції тільки так, на його думку, можна утримати покупця.

Схоже, молодий керівник правильно орієнтувався, бо ж хвиля захоплення зарубіжними (на жаль, не завжди якісними) продуктами вже минає. Багато вітчизняних товаровиробників склали їм належну конкуренцію. Серед них і ВАТ «Костопільський завод продтоварів», продукція якого відзначена за якість на багатьох виставках. Географія її реалізації рік у рік розширюється. Постійними замовниками у костопільчан стали не лише Рівненщина, а й Львів, Луцьк, Вінниця, віднедавна і Київ. Будуть раді і новим, звертайтесь: (03657) 2-10-50.

— У природи невичерпні можливості, ми їх намагаємось використати, — каже технолог Тетяна Небісь. — Саме природа підказує нам ті родзинки, які відрізняють нашу продукцію серед іншої. Одна з них — замість харчових барвників використовуємо у кондвиробах природні: соки чорноплідної горобини, калини, чорниці, журавлини тощо.

Крім кондвиробів та соків на заводі виготовляють і різноманітну консервовану продукцію, зелений горошок, кетчупи, майонези, гірчицю, згущене молоко, оцет тощо. У планах — виробництво макаронів з додаванням радіопротекторних добавок, розширення кондитерської групи. Є ще низка цікавих наміток, які поки що харчовики тримають у секреті. А взагалі-то, як повідав керівник, колектив поставив за мету запропонувати господиням якомога більший перелік продукції.

Отой постійний творчий пошук технологів, повернення до старовинних рідкісних рецептів, вивчення думки покупців дозволяють невеличкому колективові у цей нелегкий час не лише утримуватись на плаву, виплачувати людям зарплату, а й оновлюватись, розширюватись, дбати про якість та упаковку продукції. Одне слово, мати свій стиль. І досить непоганий. В цьому зможуть переконатись і читачі нашої газети, для яких ВАТ «Костопільський завод продтоварів» запропонував кошини з наборами своїх виробів. Вони дістануться тим, кому поталанить у лотерею, яка щороку розігрується для передплатників «Голосу України».

Олександра ЮРКОВА.

Рівненська область.

Фото Дмитра ДОВЖАНИЦІ.

Такий смачний набір пропонують харчовики з міста Костополя на Рівненщині

Оголошення

До уваги акціонерів АБ «Укргазбанк»

Правління АБ «Укргазбанк» повідомляє:

1. Позачергові Загальні Збори акціонерів відкритого акціонерного товариства АБ «Укргазбанк», які плановано на 28 січня 2000 року переносяться на 1 березня 2000 року.

2. В порядок денний Загальних Зборів додатково включені питання:

— затвердження звіту ревізійної комісії АБ «Укргазбанк»;

— затвердження результатів діяльності АБ «Укргазбанк» за 1999 рік;

— затвердження порядку розподілу прибутку за 1999 рік;

— обрання членів Правління АБ «Укргазбанк».

Час та місце проведення Зборів, які заявлені в об'яві, розміщеній в газеті «Голос України» (№ 215 за 19.11.99), залишаються без змін.

Правління АБ «Укргазбанк».

15 березня 2000 року в приміщенні магазину «Салон меблів-Русанівка» за адресою м. Київ, вул. Ентузіастів, 5, відбудуться загальні збори акціонерів закритого акціонерного товариства **«Салон меблів-Русанівка»**.

Порядок денний:

1. Про реорганізацію ЗАТ «Салон меблів-Русанівка у товариство з обмеженою відповідальністю.

Закрите акціонерне товариство «Кредитно-гарантійна установа» (свідоцтво про державну реєстрацію № 25719 від 14.12.99 видане Печерською райдержадміністрацією м. Києва, ідентифікаційний код 30634768, повідомляє про проведення загальних зборів акціонерів 14 березня 2000 року в Києві за адресою: Київ, вул. Комінтерна, 27, актовий зал комітету з питань розвитку підприємництва.

Порядок денний:

1. Збільшення статутного фонду.
2. Внесення змін до установчих документів ЗАТ «Кредитно-гарантійна установа».
3. Про реєстрацію додаткового випуску акцій.

Повідомлення:

1. Збільшення статутного фонду відповідно до Указу Президента України від 20.05.1999 р. № 540/99.
2. Додатковий випуск акцій буде здійснено на суму збільшення статутного фонду. Номінальна вартість акцій КГУ не змінюється.
3. Зміни у статутних документах КГУ стосуються змін у статутному фонді та збільшення частки держави у статутному фонді КГУ відповідно до Указу Президента України від 20.05.1999 р. № 540/99.
4. Права акціонерів гарантуються відповідно до чинного законодавства України в межах належних їм пакетів акцій.

Арбітражний суд Чернігівської області (14000, м. Чернігів, вул. Леніна, 43), порушив справу про банкрутство: 9/176-б товариства з обмеженою відповідальністю «Сузір'я» смт. Добрянка Ріпкинського району Чернігівської області, р/р 26000408 в ЧОД АППБ «Аваль», м. Чернігів, МФО 353456, код ЗКПО 22830713.

Претензії кредиторів і заяви санаторів приймаються протягом місяця з дня опублікування оголошення.

АТ «Інтербіомед» (код ЗКПО 21613505), зареєстроване Печерською районною держадміністрацією м. Києва, реєстраційний номер 8898 від 28.07.97 р., повідомляє про свою ліквідацію.

Претензії приймаються протягом двох місяців за адресою: 254071, м. Київ, вул. Воздвиженська, 10-А.

Ліквідаційна комісія АТ «Інтербіомед».

17 марта в 9.00 в помещении ДК им. Ленина, расположенном по адресу: 83045, г. Донецк, ул. Куйбышева, 67, состоится собрание акционеров АО «Кондитерская фабрика «А. В. К.», г. Донецк.

Повестка дня собрания:

1. Отчет директора фабрики о работе за 1999 год и основные направления деятельности фабрики на 2000 год.
2. Отчет ревизионной комиссии.
3. Утверждение годовых результатов деятельности фабрики.
4. Утверждение коллективного договора на 2000 год.
5. Изменения и дополнения в учредительные документы о преобразовании путем реорганизации общества из открытого акционерного общества.
6. Утверждение устава.
7. Избрание членов наблюдательного совета общества.
8. Избрание членов ревизионной комиссии общества.
9. Утверждение внутренних нормативных актов общества.

Правление.

Арбітражний суд Одеської області (м. Одеса, пр. Шевченка, 4) порушив справу № 17-21/5996 про визнання банкрутом Структурного підрозділу Управління житлово-комунального і паливно-енергетичного господарства Одеської обласної державної адміністрації «Міськміжрайпаливо» (65000, м. Одеса, вул. Велика Арнаутська, 58; р/р 26007002610101 в АБ «Південний», МФО 328209; код за ЄДРПОУ 25029335).

Заяви кредиторів та можливих санаторів приймаються протягом місяця з дня опублікування оголошення.

Збори учасників ТзОВ з іноземними інвестиціями **«Нортел Україна Лтд.»** повідомляють про зміну назви товариства на ТзОВ з іноземними інвестиціями «Нортел Нетворкс Україна Лтд.»

ВАТ «Чернівціоблпаливо» повідомляє, що чергові загальні збори акціонерів відбудуться 27.03.2000 р. об 11-й годині за адресою: м. Чернівці, вул. Шептицького, 29.

Реєстрація акціонерів з 8.00 до 11.00 27.03.2000 р.

Порядок денний:

1. Звіт правління про результати діяльності акціонерного товариства за 1999 рік.
2. Звіт ревізійної комісії та затвердження висновків за звітом правління.
3. Про розподіл прибутку та затвердження відрахунків на дивіденди.
4. Звіт ради акціонерного товариства.
5. Різне.

Довідки телефоном: 2-01-75.

3 березня 2000 року об 11.00 відбудуться чергові загальні збори акціонерів ВАТ «Володимир-Волинська птахофабрика» за адресою: Волинська область, Володимир-Волинський район, с. Федорівка, адмінприміщення птахофабрики.

Реєстрація учасників зборів проводитиметься 3 березня 2000 року з 8.00 до 10.30.

Порядок денний:

1. Звіт правління про підсумок фінансово-господарської діяльності за 1999 рік.
2. Звіт ревізійної комісії.
3. Інформація спостережної ради.
4. Зміни до статуту та внутрішніх нормативних документів.
5. Внесення персональних змін до складу органів управління.

Для реєстрації учасників зборів треба мати: паспорт, для представників акціонерів — доручення на право участі в зборах.

Правління Товариства.

Арбітражний суд м. Києва (м. Київ, вул. Б. Хмельницького, 44-В) за заявою АБ «Національні інвестиції» порушив справу № 24/64-б про визнання банкрутом ПП «Міжнародна торгова фірма «Партія» (юридична адреса: м. Київ, вул. Будіндустрії, 5, розрахунковий рахунок 26001301339 в АБ «Національні інвестиції», МФО 300498, ЄДРПОУ 05502686.

Претензії кредиторів приймаються протягом місяця з дня опублікування оголошення.

Позачергові загальні збори акціонерів ЗАТ «Готель Театральний» відбудуться 14.03.2000 о 15.00 в кім.520 на вул. Хрещатик,10.

Порядок денний:

1. Про діяльність правління ЗАТ «Готель Театральний» за період з 01.05.99 по 31.12.99 (доповідач — В. Міщенко).
2. Про ліквідацію СП ЗАТ «Готель Театральний» (доповідач — П. Головатенко)».

Арбітражний суд Київської області (252033, м. Київ, вул. Жилянська, 58б) порушив справу про банкрутство Госпрозрахункового коопзаготпромторгу «Колос» Переяслав-Хмельницького переробно-заготівельного підприємства (256110, Київська область, м. Переяслав-Хмельницький, вул. Героїв Дніпра, 33, п/р № 260013951 в Переяслав-Хмельницькому відділенні Ощадного банку України № 3029, МФО 320100, код ЗКПО 24221898).

Претензії кредиторів та заяви санаторів приймаються протягом місяця з дня опублікування оголошення.

Арбітражний суд Вінницької області (288100, Вінниця, вул. Хмельницьке шосе,7) порушив справу N 250/8-395 про визнання банкрутом ТОВ ВКФ «Конон» (Вінницька область, смт. Крижопіль, вул. Комсомольська,22; р/рахунок 2600037712 в Крижопільському відділені ощадного банку, ідентифікаційний код 21728928).

Претензії кредиторів і заяви санаторів прийматиму протягом місяця зі дня опублікування оголошення.

Дочірнє підприємство **«НГК-БУД»**, зареєстроване рішенням Вишгородської районної державної адміністрації 08.09.1998 р. (свідоцтво про реєстрацію № 0023, поточний рахунок № 26004000541001, МФО 320973, код ЗКПО 20025456 в АКБ «Надра» м. Києва) ліквідується.

Претензії приймаються протягом одного місяця з дня публікації оголошення за адресою: м. Київ, вул. Терещенківська, 11.

У номер

■ **Київ**

Поводьтеся добре, і вам заплатять

Директор Світового банку по Україні та Білорусі Лука Барбоне 5 і 6 лютого планує відвідати Україну з візитом і присвятить його роботі над документом з назвою «Стратегічний план для України».

Світовий банк хоче бачити стратегію розвитку України і брати участь у конкретних проектах, переходити до фінансування промисловості та енергетики.

Серед найцікавіших проектів, що їх планує Світовий банк в Україні, — кредит на розвиток приватного сектора в Україні у розмірі 500 млн. доларів. Наступного року Україна розраховує залучити в рамках позик Світового банку 470 млн. дол., тоді як представники самого банку поки що заявляють про можливість надати близько 300 млн. дол.

За прогнозними оцінками уряду, на початок 2000 року борг України перед Світовим банком сягнув майже 2,15 млрд. дол. (на початок 1999 року він становив 1,6 млрд. дол.).

Глас печерський

СЬОГОДНІ у Трапезному храмі Києво-Печерської лаври розпочнеться третій Всеукраїнський фестиваль «Глас печерський—2000». У ньому візьмуть участь церковні хори з усіх куточків країни. Шанувальники церковного співу зможуть, зокрема, почути кліри: Почаївського чоловічого монастиря, Мелітопольської та Дрогобицької церков, столичних Деміївської та з Пріорки. Організатор фестивалю (триватиме він до 29 січня) —Києво-Печерська митрополія.

■ **Донецьк**

І хліб став кусатися

Недовго протрималися торішні ціни на хліб у шахтарському регіоні: з 95 копійок до 1 гривні 20 копійок подорожчав білий черенев хліб із борошна вищого сорту, з 75 копійок до 1 гривні — житній формовий. Виробники пояснюють стрибок тим, що запаси борошна за старими цінами скінчилися, а нові закупки на 30—40 відсотків дорожчі. Однак висока вартість — це ще не все. На зернопереробних підприємствах відчувається нестача продовольчого зерна. Через дефіцит сировини змушена скоротити виробництво й Донецька макаронна фабрика.

А от у Луцьку хліб хоч і подорожчав, але не так, як в інших регіонах. Чорний коштує 72 копійки, білий — 76. Ділки із сусідніх областей уже роблять на цьому бізнес.

■ **Луцьк**

Твій шанс на успіх

СЬОГОДНІ у польському курортному містечку Неленчув Люблінського воєводства розпочинається дводенний економічний форум «Український ринок — твій шанс на успіх». У ньому разом із польськими партнерами беруть участь фірми з Волині та інших регіонів України. Основними темами зустрічі українських і польських підприємців, яку Люблінський регіональний центр бізнесу проводить уже втретє, стануть ознайомлення з можливостями активізації україно-польської прикордонної співпраці, потребами ринку, українським податковим і митним законодавством. Велику увагу буде приділено й питанням інвестицій в українську економіку.

■ **Львів**

Рішучий наступ на темряву

Уперше в Україні львів'яни за підтримки органів влади почали готувати позовні заяви до суду з вимогами відшкодувати матеріальні і моральні збитки, завдані неконтрольованим вимкненням електроенергії.

Органи влади разом із населенням розпочали рішучий наступ на темряву, яку щедро «дарує» львів'янам приватна компанія, котра нині контролює «Обленерго». Відділ у справах захисту споживачів Львівського міськвиконкому та фонд «Право і демократія» спільними зусиллями розробили текст типової позової заяви і надрукували її в газетах. Вирізавши і заповнивши заяву, її можна надіслати до суду. Згідно з ухвалою сесії міської ради мешканці Львова звільнені від сплати державного мита за подання позовних заяв та касаційних скарг.

Два комунальні міські підприємства «Львівелектротранс» та «Львівтеплокомуненерго» оцінили свої збитки в більш як мільйон гривень.

Акції

Начистоту — про наболіле

Сьогодні у Дніпропетровську Всеукраїнська профспілка працівників науки, виробництва і фінансів проводить неординарну акцію «З журналістами начистоту». Щоб привернути увагу всіх співвітчизників до чергового неподобства, яке на них (читай: на нас) чекає. Не менш дошкульне, ніж підвищення тарифів на комунальні послуги. Вже втретє, каже голова ЦК цієї профспілки Петро Петриченко, уряд робить спробу практично позбавити профспілки можливості керувати й розпоряджатися соціальним страхуванням.

А йдеться про те, що всі обов'язкові відрахування на соцстрах мають спрямовуватися цього року не в спеціальний фонд, як було досі, а через Державне казначейство до бюджету. А він, як відомо, у прибутковій частині настільки бідний, що потім у видатковій взяти з нього гроші, призначені на оплату лікарняних, відпусток по догляду за новонародженими та санаторно-оздоровчих путівок, просто, на думку Петра Петриченка, не вдасться. Їх не буде. І це не прогноз, а очевидна реальність. Іншими словами, у наявності спроба поповнювати бюджет за рахунок остаточного згортання соціальних гарантій для населення.

Якщо нині багато хто з нас місяцями й роками працює, не одержуючи зарплати, то надалі й лікуватиметься чи й народжуватиме дітей без матеріальної підтримки. А для численних суто українських оздоровниць на зразок Моршина, Трускавця чи Миргорода це означатиме майже загибель. Профспілкова підмога — тю-тю, а більшість наших людей власним коштом путівок до них сьогодні не придбає.

Микола НЕЧИПОРЕНКО.

Дніпропетровськ.

Своє ми вже відхворіли

Як повідомив нашому кореспонденту головний санітарний лікар області Юрій Лисенко, на Кіровоградщині епідемія грипу пішла на спад. У десяти районах області карантинні заходи ще тривають, але самому Кіровограду вже ніщо не загрожує.

На цей рік кіровоградці своє вже, здається, відхворіли.

Фотофакт

Ця людина біля входу до одного з магазинів на столичному майдані Незалежності — безробітний, який продає домашню консервацію, щоб якось звести кінці з кінцями. За прогнозами Державної служби зайнятості, чисельність безробітних в Україні 2000 року сягне 2,7 млн. осіб, що в 1,3 разу більше, ніж торік.

Фото Олександра СИНИЦІ (УНІАН).

Знову картки...

Блиск жебрацтва

В Одесі, зважаючи на подорожчання хлібобулочних виробів, вирішено ввести хлібні картки. Це хоч якоюсь мірою полегшить життя малоімущим. Нинішні картки, щоправда, істотно різнитимуться від тих, давніх. По-перше, вони електронні, на зразок телефонних. По-друге, вони компенсуватимуть за рахунок міського бюджету частку коштів, що витрачається на щоденне придбання хліба відповідною категорією одеситів.

— На чипах таких карток, — розповів президент Фонду реконструкції та розвитку міського господарства Олександр Іванов, — будуть запрограмовані ідентифікаційний код власника й сума грошей із розрахунку 120 покупок хліба на рік, тобто 10 щомісячно (у грошах це — 4 гривні на місяць). На практиці все здійснюватиметься так: якщо людина вирішила купити, скажімо, цілий буханець хліба ціною в 1 гривню 10 копійок, то 40 копійок з цієї суми вирахують із наявної у неї картки — їх відшкодує місто зі свого бюджету.

Розрахунок, власне, такий, аби малоімущі не відчули отого подорожчання: ціни в Одесі зросли залежно від сорту хліба на 12—25 відсотків — ось індивідуальна адресна допомога це і врахувала. У списках міського управління соціального захисту населення — близько 25 тисяч одеситів, які конче потребують такої допомоги. Коли вони одержать чип-картки? У міськвиконкомі кажуть: прагнемо, аби з 1 березня система запрацювала. Ще треба картки виготовити, закупити й встановити в магазинах АТ «Одеський коровай» (для цього виділено 80 магазинів товариства) прилади, які б зчитували інформацію з кредитної картки. Загалом на впровадження проекту передбачено виділити нинішнього року 1,2 мільйона гривень.

— Але ж, — звертаюся до президента фонду, — потрібні ще й кошти на виготовлення чип-карток, автоматів-зчитувачів. Чи не простіше і не дешевше було б піти вже вивіреним шляхом: видавати, скажімо, разові талони чи гроші?

— Ми це вже проходили, — відповідає він. — Ні, не простіше й не дешевше, а набагато марудніше й затратніше.

І викладає аргументи: сама чип-картка коштуватиме не дорожче, аніж друкування разових талонів, одержуватимуть її тільки раз на весь рік, а не щомісяця, годинами вистоюючи в довжелезних чергах. До роботи з талонами має бути залучений чималий додатковий штат працівників, а з чип-картками впорається один оператор комп'ютера. Економія в зарплаті, отож, неабияка. Прилади для магазинів купує не місто, а «Одеський коровай». І йому це вигідно. По-перше, автомати недорогі, виготовляють їх в Одесі. По-друге, швидко окупившись, вони прослужать років із десять. Нарешті, нововведення «прив'яже» до магазинів АТ численну армію споживачів хліба, вони вже не підуть по нього до інших магазинів. Видавати гроші теж не годиться, бо потрібний знову-таки додатковий штат працівників, можливі зловживання, не уникнути й черг. До того ж, дехто пустить ті гроші аж ніяк не на хліб, залишивши і себе, і близьких без нього...

Що ж, аргументи, погодьтеся, резонні. Надійні «дідівські методи», виходить, віджили своє і у картковій системі.

Георгій ВОРОТНЮК.

Одеса.

Редактор номера Володимир КРАСНОДЕМСЬКИЙ.
Перший заступник головного редактора Анатолій ГОРЛОВ.
Редколегія: Олександр БІЛИК, Леонід БРОВЧЕНКО, Віталій ЖЕЖЕРА, Володимир КРАСНОДЕМСЬКИЙ, Світлана ПИСАРЕНКО, Анатолій СОЛОНСЬКИЙ, Віталій СУДДЯ.
Головний редактор Сергій ПРАВДЕНКО.

■ За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.
■ Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
■ За точність викладених фактів відповідальність несе автор.
■ Рукописів не повертаємо.
■ Листування з читачами — тільки на сторінках газети.

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання — КВ № 1 від 26.05.1994 р.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами. Індекс 60955. Загальний тираж 175686.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50

Зам. 031105.
1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

Голос України

Газета виходить з 1 січня 1991 року.
Адреса ВР України: 252019, м. Київ-19, вул. М. Грушевського, 5.
Адреса редакції: 03047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.
ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 441-88-23; телефакс — 224-72-54; відділ реклами — 441-86-50, 441-89-34, 441-89-44; телефакс — 449-85-62.
E-mail: sekret@golos.relc.com

Засновник і видавець — Верховна Рада України